

1. Travenete!

Az intézmény területét este nyolc óra után tilos elhagyni!

Épesű ember nem maradna egyetlen percet sem ebben az örültekházában – fogalmazta meg magában a lány, miközben ujjait egyenletesen beborította a krétapor. Az Intézet hatodik szabályát körmölte immáron kilencvenhatodszor, mivel kihágáson kapták. Épp hazafelé igyekezett, amikor nem kisebb személyiség, mint maga az igazgatóhelyettes csípte nyakon. Belátta, hogy ha öt perccel később érkezik, simán megúszta volna a büntetést.

Mrs. Clark nagyon szigorúan vette az Intézet szabályait, és megrögzött mániájává vált minden héten naponta több alkalommal elmondani a diákokkal a szabályzat kilenc pontját, hogy még véletlenül se felejtsek el betartani azokat. Fáradozását azonban nem koronázta felhőtlen siker, ugyanis naponta egy gyerek figyelmen kívül hagyta valamelyik rendszabályt, így az igazgatóhelyettes rendszeres elfoglaltságai közé tartozott a rossz magaviseletű tanulók megengedése. A diákok utálták őt, ezért nem tették meg neki azt a szívességet, hogy egyszer végre hagyják nyugodtan pihenni.

– Száz – tette le a krétát a lány, és egy rongyba törölte a kezét. – Készen vagyok, Mrs. Clark.

Az igazgatóhelyettes egy sólyom pillantásával mérte fel a táblát, majd az előtte heverő papírlapra meredt, ahova a korábbi számolások eredményét jegyezte fel. Mivel a tábla nem volt elég a szabálypont százszoros sokszorosítására, minden tizedik mondat után törölni kellett az összes lejegyzett szót.

– Melyik szabályt szegted meg, Miss G? – kérdezte Mrs. Clark, miután a maradék tíz mondatban nem talált semmiféle hibát. Ősz haja szoros kontyba fogva simult a fejére, szögletes szemüvege az orra hegyéig csúszott, ahogy fejét lehajtva a papírt nézte.

A lány felszegte az állát, mert utálta, ha a tanára így szólította. Tudta, hogy az igazgatóhelyettes dühös reakcióra számít tőle, ezért mérsékelte a gúnyt a hangjában, és engedelmesen válaszolt:

– A hatodikat, Mrs. Clark.

– Ami kimondja...

– ...hogyan az intézmény területét este nyolc óra után tilos elhagyni.

– Melyik pont van előtte?

A lány úgy nézett a tanárnőre, mintha az a bolondját akarná járni vele, de azért megválaszolta a kérdést:

– Az ötödik, amelyik kimondja, hogy a tanulás mindennapos elfoglaltság.

– Nagyszerű, Miss G! – harsogta Mrs. Clark. – Most már csak azt nem értem, hogy ha ilyen jól ismered a szabályokat, akkor miért nem tartod be őket?

A lány majdnem megvonta a vállát, ami valószínűleg egyenlő lett volna újabb száz mondat leírásával, így inkább ezt mondta:

– Ígérem, hogy soha többet nem fordul elő!

– Hah! – mordult fel Mrs. Clark. – Arról kezeskedem, Miss G! Még egy ilyen eset, és komolyabb büntetésre számíthatsz! Elmehepsz!

A lány kapott az alkalmon, és olyan gyorsan távozott, amennyire csak tudott. Amikor kiért a folyosóra, automatikusan lelassított, hiszen a rohangálást szintén tiltotta az Intézet szabályzata. Nem akarta, hogy emiatt is megbüntessék, ezért csupán nagyobbakat lépett, hogy minél gyorsabban magára zárhassa a szobája ajtaját.

Miss G, azaz Gabriela egy, csak egyszerűen Intézetnek nevezett intézményben élt és tanult. Az épület bejáratánál függő emléklakettet csakis azért kellett nagy méretben megtervezni, mert olyan terjedelmes volt az Intézet megnevezése, hogy hat sorban fért fel a bronzöntvényre. Senki nem tudta megjegyezni a hosszú nevet, így általában csak szófoszlányok jutottak az emberek eszébe, mint például "árvaház", "iskola" vagy "javítóintézet". Nemes egyszerűséggel így mindenki csak Intézetnek rövidítette, és mivel nem volt még egy ilyen intézmény a városban, senki nem tévesztette össze egy másikkal.

Gabriela sokszor feltette magának a kérdést, miért pont a város legcsúnyább épülete az otthona, de erre nem talált választ. Nem értette, miért hagynak lepusztulni egy ilyen fontos építményt, ha a huszonegyedik században már szinte minden felújítást támogat az állam. A fülébe eljutott néhány információ, ami arra engedett következtetni, hogy az Intézet nemsokára bezár. Ezek után reménykedve várta a percet, hogy a néhol fával, máshol kopott linóleummal borított padlót, a lemállott falakat és a lerobbant diákmosdókat elfelejthesse.

Az Intézet határozottan haladt kimondatlan sorsa felé, így az alkalmanként beérkező pénzbeli támogatást már nem új ablakokra vagy digitális felszerelésre költötték, hanem hasznos tanerőkre, akiket a vezetőség igyekezett jól hangzó fizetéssel munkára csábítani. Nem volt ez másképp már évtizedekkel korábban sem, és itt indul a lány története.

Gabriela maga sem tudta pontosan, hogy hány éves. Minden akkor kezdődött, amikor az újonnan tanárként felvételt nyert Miss Hudson, karján egy nagyjából fél éves kislánnyal, bekopogtatott az Intézetbe. Elmondása szerint az épület előtti sombokor alatt találta meg a kisbabát, akit csupán egy rongyba csavartak. Az Intézet akkoriban még fenntartott egy úgynevezett "árvasági szekciót", amely a talált vagy elhagyott gyermekekre specializálódott, ám az utóbbi években ezt a részleget átvette egy másik intézmény, így az "árvaház" fogalom már nem igazán illett az eredeti funkciók közé. A kislány szülei soha nem jelentkeztek, a rendőrségi felhívásra sem volt reakció, így a kisbaba végleg az Intézetben maradt. Ennek már több, mint tizenöt éve.

Azóta is Gabriela volt az egyetlen igazi árva a többiek között, társai inkább a fegyelmezetlen és rossz magaviseletű gyerekek közül kerültek ki. Utálta, hogy a legtöbben kinézik maguk közül, mert ők legalább az egyik szülőjüket ismerték, így mindennapos dolog volt, hogy kicsúfolták a vesztesége miatt, amiről ráadásul nem is tehetett. Feltételezett tízéves korában mesélte el neki Miss Hudson, hogy nincsenek szülei, és nem tudják, miért került a bokor alá. A nevét is az árvaházban kapta. Valamiért az örökbefogadás sem sikerült, a ráaggatott, semmitmondó családnevet sem használta a hivatalos okmányain kívül, és eldöntötte, hogy megmarad csupán Gabrielának feltételezett nagykorúságáig. Igazi családnév és szülők nélkül eleinte nem érezte magát teljes egésznek, de mivel nagyon értelmesnek bizonyult már ilyen fiatalon is, önmagában dolgozta fel a hallottakat. Kezdetben sokszor bántotta árvaságának ténye, de az eltelt évek alatt megbékélt a helyzettel, és nem rágódott rajta olyan sokat.

Gabriela egy percre megtorpant a folyosó közepén. Azt hitte, elvesztette azt a pár kutyakekszet, amit lebukásakor észrevétlenül a zsebébe dugott, de megnyugodott, amikor a kis csomag a kezébe került. Befordult a sarkon, majd felszaladt egy hosszú lépcsőn. Eleinte nem örült neki, hogy egy ennyire távoli szobába száműzik, az évek során azonban rájött, hogy rengeteg előnyét élvezheti ennek a fordulatnak. Egyrészt senki nem jött fel utána, mert nagyon sok lépcsőt kellett megmászni, és könnyebb volt alulról felkiabálni. Másrészt annyit hangoskodhatott, amennyit nem szégyell, hiszen senki nem hallotta meg. Harmadrészt a szoba hozzájárult ahhoz, hogy a házirend lehetőleg összes pontját megszeghesse, mindezt anélkül, hogy minden egyes alkalommal lebukott volna.

A leglátványosabb változás akkor állt be viselkedésében, amikor behúzta maga után az ajtót. Háta kiegyenesedett, szája mosolyra húzódott, egész lényéből vidámság áradt, amely a kis, bánatos helyiséget betöltötte.

A szél besüvített a padlásszoba csukott ablakának résein, és meglibbentette a kopott függönyt. Odakinn esőre állt, tavaszodott. A szoba kicsi volt, de arra épp elegendő, hogy egy ágy beleférjen egy szekrénnel együtt. A padlót rongyszőnyeg fedte, ám nem volt elég széles ahhoz, hogy eltakarja az egyre terjeszkedő repedéseket. A falakról lehámlott az egykor sárga tapéta, mégsem volt koszos semmi. Az aprócska íróasztalon papírok hevertek szerteszét, rendezett kupacokban.

Gabriela kihúzta a zsebéből a zacskó kutyakekszet. Kibontotta, kivett egyet, majd meglengette maga előtt.

– Morgan!

Az ágyon mocorogni kezdett egy párna, majd a takaró csücskénél megjelent egy borzas, fekete szőrösomó. Egy kis orr reménykedve beleszagolt a levegőbe, és az ahhoz tartozó kutya vidám vakkantással gazdája lábánál termett. Engedelmesen leült rövid hátsó lábaira, csokoládészemeit Gabrielára emelte.

– A vacsora tálalva, uram – nevetett a lány, és egy kis tálkába szórta az összes kutyakekszet.

Morgan azonnal nekilátott behabzsolni az egész adagot, addig a lány megszabadult unalmas, szürke egyenruhájától, hogy kényelmesebb öltözkébe bújjon. Csak egy kis tükre volt a szekrény belső felére akasztva, amiben most megnézte magát. Hosszú, göndör, szőke haja keretbe fogta az arcát és a derekáig ért. Kék szemét összehúzta, miközben letörölt egy kis krétafoltot az orra hegyéről. Ha megállhatott volna egy egész alakos tükör előtt, nem kellett volna kétszer fordulnia, hogy beleférjen, hiszen az Intézet kosztján nem lehetett elhízni. Középmagas termetével épphogy kitűnt társai közül, és szerencsésnek mondhatta magát, amiért nem maradt túlságosan alacsony, másképp élete végéig hallgathatta volna, hogy nem nőtt nagyobbra, mint egy babszem.

Gabriela letelepedett az ágyra, és a mennyezetre függesztette a szemét. Kész szerencse, hogy nem tartották fel sokáig. Morgan vacsora nélkül maradt volna, márpedig a lánynak ez a kiskutya volt az egyetlen barátja.

Gabriela élete egészen egyhangú volt, eltekintve a kötelező oktatástól, valamint a ritka kirándulásoktól. Egy évvel ezelőtt azonban történt valami, és akkor lépett be az életébe Morgan.

A lány minden alkalommal úgy érezte, hogy nem a véletlen műve volt a kettejük találkozása. Azon az őszi estén nagyon nagy köd volt, az eső észrevehetetlenül apró cseppekben esett. Gabriela egy sétából sietett vissza az Intézetbe, nehogy nyolc óra után essen be, és ahogy elhaladt egy kis bokros mellett, észrevette, hogy valami nézi őt. Megdobbant a szíve az ijedtségtől, de végül merészen odalépett a magyalbokorhoz, és az ágat félrehajtva egy aprócska, fekete kölyökkutyát talált ott. A kis állat barátságos farkcsóválásba kezdett, és Gabriela azonnal megsajnálta.

– Nem vihetlek magammal – mondta szánakozva, és nézte, ahogy a kutya reszket. – Sajnálom. – Azzal sietett tovább.

A lányt órákig gyötörte az aggodalom, amiért képes volt egyedül hagyni egy éhező állatot a legnagyobb hidegben, így még aznap visszazökött, és magával vitt egy kis dobozt meg némi maradék húsgombócot a vacsorából. A kiskutya hálásan elfogadta az ételt, majd befészkelte magát a dobozba. Gabriela sajnálta, de mást nem tehetett. Visszasietett a szobájába, és az ágyában fekvé csak remélte, hogy valaki olyan találja meg a kis állatot, aki biztosítani tud számára mindent, és ezen tűnődve aludt el.

Gabriela rendelkezett egy fura tulajdonsággal: képtelenségeket álmodott gyakran napokon át, és az álmok között sűrűn akadtak folytatásosak is. Volt, hogy több éjjelen keresztül egy lélekvesztőben hánkolódott az óceánon, és aznap is egy furcsa álmot látott, amikor megtalálta a kutyát. A kis eb ugyanúgy ült a bokor alatt, és őt nézte apró gombszemeivel. A lány egy hangot hallott beszélni, ami mintha egy rosszul behangolt rádióból szólt volna, és talán azt mondta, hogy "moram". Gabriela számára érthetetlen volt a szó.

Ebben a pillanatban felébredt. Ösztönösen tudta, hogy az a kutya ott lenn az övé. Azonnal magára kapott egy kabátot, és úgy, ahogy volt, pizsamában és papucsban lerohant a kiskutyáért. Nem érdekelte, hogy megszegi az állatok tartására vonatkozó tilalmat, egyszerűen tudta, hogy ezt kell tennie. Amikor már visszafelé sétált a kutyával a kabátjában, az álomban hallott szót átalakította, és Morgannak nevezte el a kis állatot.

Onnantól kezdve Gabrielának kis kedvencéről is gondoskodnia kellett, ezért önkéntes munkát vállalt egy közeli élelmiszerboltban, és kutyatápban határozta meg a fizetését. A tulajdonos maga is állatszerető ember volt, ezért semmi akadályát nem látta a dolognak. A lány minden alkalom után annyi kutyaeddel tért haza, ami napokig bőven elég volt Morgannak. Mivel szorgalmas volt, munkáját minden hónap végén kisebb összeggel jutalmazták, és a lány ezeket a pénzeket mindig gondosan félretette.

Elvieken nem volt tilos a diákoknak dolgozni. A tanárok jó felkészülésnek tartották a munkát a nagybetűs Életre, mégsem élt a lehetőséggel senki. Gabrielának természetesen esze ágában sem volt közölni tanáraival, hogy dolgozik, hiszen akkor ellenőrizni jártak volna a boltba. Mrs. Clark ma épp akkor kapta el, amikor egy kivételesen hosszúra nyúlt munkaidő után már hazafelé igyekezett, és mivel a tanárok nem feltételezik senkiről, hogy titokban dolgozna, ez a vád eszükbe sem jutott.

A lány a kiskutya befogadása óta sokkal jobban érezte magát, hiszen volt végre valaki, aki önmaga miatt szerette, és képes volt várni rá egész nap, hogy a fárasztó iskola után felvidítsa.

Morgan végre befejezte az evést, és vidáman felkucorodott Gabriela mellé az ágyra. Bozontos farkát megállás nélkül csóválta, és csak nézte a lányt.

– Mondd csak – szólította meg Gabriela –, mi lenne, ha egy olyan helyre mennénk, mint amit nemrég az álmaimban láttam? Nagy hegyek voltak körülöttünk, és egy kisebb faluban álltunk. Nagyon szép volt.

Hm? – Morgan válaszul csaholni kezdett. – Igazad van – sóhajtott a lány, és fáradtan lehunyta a szemét.

– Nincs nekünk akkora szerencsénk.

Gabriela beleharapott egy puha lekváros buktába. A boltos, aki nagyon kedvelte őt, megint adott neki egy táskát a szokásos kutyatáp mellé, ezúttal tele harapnivalóval. *Milliószor jobb, mint amit vacsorára kapnék*, gondolta a lány. Még Morgan számára is jut néhány finom falat.

Egy kis liget mellett haladt el, és séta közben megbámulta a virágzó bokrokat. Tavasz volt, a szellő meglibbentette lófarokba kötött hosszú haját. Virágillat szállt a levegőben, és ha nem lett volna sötét, talán oda is merészkedik a virágzó bokrokhoz, hogy megszagolja őket. Csak néhány háztömbre volt az Intézettől. Késő este volt, és sietnie kellett, ha nem akart megint lebukni.

Hirtelen ágrecegést hallott a fák közül, majd egy tompa puffanást, mintha valami súlyos dolog esett volna a földre. Megkövülten állt, miközben a mellette terjeszkedő bokrosból három köpenyes alak rontott ki a járdára, tőle néhány méterre. Meglátták az éppen előttük álló lányt, akinek a pillantása a férfiak oldalán lógó kardhüvelyekre esett. Azok hárman gyorsan összesúgtak, biccentettek egymásnak, és a következő pillanatban rohanni kezdtek felé. Gabriela szeme kitágult a rémülettől, azonnal eldobta a táskát, és menekülőre fogta. A három férfi nagyon gyorsan szaladt mögötte, és a lánynak minden erejére szüksége volt, hogy hagyja őket.

– Segítség! – kiabálta torkaszakadtából, de mintha senki sem lett volna a városnak ezen a részén, mert egyetlen ember sem sietett a segítségére.

A közeli parkhoz szeretett volna eljutni, hátha lesz ott valaki, aki segít neki, de ahogy befordult egy másik járdára, megbotlott egy szegélykőben. Elhasalt, és nagyon megütötte magát. A fájdalom azonban semmi nem volt ahhoz a félelemhez képest, amit akkor érzett, amikor a támadói beérték. A hátára fordult, és látta, hogy a három férfi lassan közeledik feléje. Különös nyelven mondtak egymásnak valamit, amiből a lány egy szót sem értett.

– Mit akarnak tőlem?! Hagyjanak békén! – könyörgött Gabriela.

Az egyik férfi, akinek csak a szeme látszott ki a köpenyéből, valamit odamordult a másik kettőnek, mire azok hosszú köteleket emeltek ki ruháik hajlatából. Az első idegen pedig egy kisebb zsákot húzott elő valahonnan.

Gabriela nagyon félt.

– Kérem... – rimánkodott újra. – Nincs sok pénzem, de amim van, odaadom szívesen. Csak... csak engedjenek el, kérem...

Az első férfi ekkor gyorsan oldalra fordította a fejét, mert a következő másodpercben egy negyedik alak rontott ki a fák közül arcába húzott csuklyával. Kivont kardjával azonnal magára vonta a lány támadóinak figyelmét, így azok is a saját fegyvereik után kaptak. Gabriela látta, hogy az újonnan érkező először feléje, majd a férfiak irányába fordul, de nem volt több ideje nézelődni, mert azonnal három éles kard meredt rá. Egyetlen pillanatot sem vesztegetett, és gyorsan magasba emelte a fegyverét. Lesújtott a férfiakra. A támadók vezetője hangosan kiabált, miközben megpróbálta kivédeni ellenfele csapásait. Az

utoljára érkező kardja elől nem volt menekvés, vad dühvel vetette bele magát a küzdelembe. A férfiak inkább meghátráltak, a távolság egyre nőtt köztük és a rémült lány között.

Gabriela kihasználta az alkalmat, majd fittyet hányva fájó térdére feltápáskodott, és elrohant jó messzire a helyszíntől. Furcsa módon rengeteg erőt érzett magában, és olyan volt, mintha nem is saját maga irányítaná a lábait. Nem akart azonnal az Intézethez rohanni, hátha azok négyen követik, így több utcával messzebb behúzódott egy kis fenyő alá. Szúrták a tüskék, de nem törődött velük. Szíve hangosan dübörgött a bordái mögött, és ahogy felfogta, mi is történt vele, potyogni kezdtek a könnyei. Maga sem tudta, mennyi ideig ült a fa alatt, lehetek percek, de akár órák is. Végül már annyira fázott, hogy elhatározta, akár kerülőúton is, de hazamegy. Ekkor egy hangot hallott a járda felől:

– *Maana... maana...*

Gabriela megremegett, és nem moccant. Végül egy kéz félretolta a fenyőágakat, és a lány összenézett egy fiúval. Valószínűleg ő volt az, aki utolsóként jelent meg és kergette szét a támadókat, elvégre az oldalán függő kard erre utalt. Mégis hogyan talált rá? Gabriela előbb érzett késztetést a futásra, mint arra, hogy ujjongva üdvözlje megmentőjét.

– Hagyj békén! – kiáltotta ijedten.

A fiú csak sóhajtott. Kinyújtotta kezét a lány felé, hogy az lássa, fegyvertelen, és ezzel jelezze, hogy nem akarja bántani.

– *Maana...*

A fiú idegen nyelvet beszélt, ám a hangsúlyából Gabriela kiérezte a nyugtatást, és ösztöne azt súgta, hogy bármilyen félelmetes dolog is történt vele, benne megbízhat. Végül kimászott a fenyő alól. Szembenézett az idegennel, aki barna öltözetet viselt, rajta ugyanolyan színű köpennyel. Az arcát néhány frissen szerzett, vékony vágás csúfította el, rövid, barna haja kissé borzas volt, nyilván az előbb történetek miatt. Legalább egy fejjel Gabriela fölé magasodott, és egyáltalán nem látszott vérszomjasnak. Egy másodpercig fürkészte az előtte álló lányt és halványan elmosolyodott. Ismét felemelte a kezét, hogy békés szándékát bizonyítsa, majd egy szó nélkül meghajolt Gabriela előtt.

A lány zavartan nézte a jelenetet. Mindenre számított, csak erre nem. Túlságosan élénken élt benne a támadás, izmaiban még ott volt a menekülés fáradalma, és a térde is sajgott. Megpillantotta a táskáját az idegen lába mellett, amit a támadás miatt elhagyott, de nem volt ereje felvenni.

A fiú ismét felegyenesedett, majd a derekához nyúlt, és az övéen függő batyuból kivett egy kisebb, üveggolyó méretű, gömbölyded kavicsot. Az fakó, kék színben világított az utcai lámpák fényében. Tulajdonosa megforgatta, majd nyilván megtudhatott valamit a halvány villódzásból, mert lemondóan sóhajtott, és eltette a kis követ.

Gabriela nem tudta, hogy elmehet-e már, illetve miképp köszönje meg a segítséget, mert egyik pillanatról a másikra hasonló érzés kerítette hatalmába, mint azon az estén, amikor Morgant megtalálta. Szótlanul végigmérte megmentőjét, pillantása ismét végigsiklott a kardhüvelyen, ami a fiú derekára erősítve lógott, poros csizmáján, magas, erős termetén, hosszú, földig érő köpenyén, és nem értette, hogy miért akar maradni az egyik pillanatban, és elrohanni a következőben.

A fiú megint összenézett vele, aztán hívogatón intett neki:

– *Maana!*

Gabriela feltételezte, hogy a fiú azt szeretné, menjen vele, és az ösztöneire hallgatva nem ellenkezett. Kellemes meglepetésként érte, hogy az ismeretlen felveszi a táskát, majd mellé szegődik. Ismét érezte a lábában a fájdalmat, és gyorsan megdörzsölte, hogy enyhítsen a nyomáson. Mikor egy kis padhoz értek, a fiú először a lány sebes térdére, majd a padra mutatott, és határozottan megállt. Gabriela beleegyezően bólintott, és meglepte, hogy az idegen udvariasan maga elé engedte. Mindketten leültek. A pad az éjszakai vandalizmus nyomait viselte, ugyanis a hátrész egy kis darabja hiányzott, a maradékot pedig színes graffitik borították. A lány minden apró zöreijre gyanakvóan felkapta a fejét. Bár kicsit még ideges volt, félelme múlni látszott. Egy percre hallgattak, majd a fiú ránézett és megszólalt:

– *Vana* – itt Gabrielára mutatott – *mi* – lefelé mutogatott, mint amikor az emberek azt akarják jelezni, hogy az adott helyről van szó – *ternea?* – Simító mozdulatot tett a két kezével.

A lány pár pillanatig tűnődött, majd amikor a fiú újra elismételte a kérdést, hirtelen megértette, hogy megmentője arról érdeklődik, ő itt lakik-e. Igenlően bólogatott, és a fiú ezen a válaszon mintha meglepődött volna.

– Te? – kérdezte Gabriela ugyanúgy mutogatva.

A fiú értette, és megcsóválta a fejét.

– *On. Mene* – itt magára bökött – *ternei a Serbenia.* – A fiú felpillantott az égre, ahol ragyogtak a csillagok.

Gabriela nem hiába volt osztályának egyik legokosabb tanulója. Bár soha nem hallotta még ezt a nyelvet, a fiú nagyon lassan beszélt, ami hozzájárult ahhoz, hogy gyorsan megértse a mondat értelmét.

– *Serbenia?* – kérdezte.

– *Sa* – biccentett megmentője, majd a fejére mutatott. – *Vrae?*

– *Sa, vrae* – bólintott Gabriela, amivel mosolyt csalt a fiú arcára.

– *Vana noma i mino?*

A lány értetlenül csóválta a fejét.

– *Noma i mino?* – ismételte.

A fiú magára mutatott.

– *Mene noma i Aslios as nala Manal.*

Gabriela arra gondolt, hogy ez biztosan beszélgetőtársa neve, és megpróbálta kimondani:

– *As... Asi...*

A fiú sebes arcán mosoly suhant át.

– *Aslios* – ismételte. – *As-li-os.*

– *Aslios* – mosolyodott el Gabriela is. – *Mene noma i Gabriela.*

A fiú szeme kikerekedett, mert a lány nyilvánvalóan megértette őt, és ugyanúgy válaszolt neki.

– *Gabriela?*

– *Sa.*

Egy percig megint hallgattak, majd Aslios oldalra billentette a fejét, és megkérdezte:

– *En Flubia Elia?*

Gabriela a fejét csóválta, mert megint nem értette a kérdést. Aslios egy gömböt formált a kezével maga előtt.

– *Flubia Elia. Hela... Er...* – Megmutatta a zsinórt a batyuján, ami szép türkizkék színű volt, aztán rábökött az egyik sötétkéék graffitire. – *Flubia. Vrae?*

A lány egy percig töprengett, aztán megpillantotta magán a kék farmernadrágot. Rámutatott. – *Flubia?*

– *Ero, ero!* – A fiú hevesen bólogatott, és fellelkesülve megint egy labdaformát mutogatott. – *Elia.*

– *Várj!* – Gabriela hangosan gondolkodott. – Ha a flubia kéket jelent, akkor az elia valamilyen golyót. Vagy nem? – Aslios érdeklődve hallgatta. Válaszul megvonta a vállát, mert ebből most ő nem értett egy mukkot sem. A lány tovább tűnődött. – Kék golyó vagy gömb. Ennek semmi értelme. Flubia Elia? – ingatta a fejét.

A fiú ekkor bólintott, és felpillantott a sötét égre. A közelben álló utcai lámpára nézve elhúzta a száját, de gyorsan feltalálta magát.

– *Elia* – mondta ismét, és mintha apró pöttyöket rajzolt volna maga fölé.

– *Csillag?* – Gabriela lefordította magának az üzenetet. – *Flubia Elia. Kék csillag. Kék bolygó. Az a Föld! Aslios! Ez Flubia Elia!*

– *Vrae?* – mosolygott a fiú, és újra megbökte a fejét.

– *Értem, igen.* – Gabriela bólintott, majd mélyet sóhajtott. – *Hogy volt? Serbenia? Elia?*

– *Sa.* – Aslios megint felfelé bökött az ujjával. – *Serbenia i elia.*

A lány hitetlenkedett, amikor megfejtette a mondat értelmét. Megdörzsölte az arcát, mert zsongott a feje a sok információtól. Végül mélyen beszívta a levegőt, és ránézett a fiúra, aki érdeklődve várta a választ.

– Aslios. Mi on Flubia Elia. Ez nem Flubia Elia – tette hozzá, megfedkezve arról, hogy egy másik nyelven beszélgetnek.

A fiú jóindulatúan mosolygott, mintha ő sokkal többet tudna mindenről, mint a mellette ülő.

– *Gabriela. Flubia Elia i Föld. Vrae?*

A lány ismét megcsóválta a fejét, és felnézett a csillagokra. Ha most igaz, amit hallott, akkor a lehető legnagyobb képtelenséggel áll szemben. Hogy is lehet ilyen? Értelmes élet egy másik bolygón? Csillagon? Annyi évtized kemény kutatómunka, úrhajók, műholdak, és mindenféle szerkezet erre az egy dologra programozva, eddig eredmény nélkül, neki pedig még csak mozdulnia sem kell, és a válasz itt ül mellette. Kép-te-len-ség.

Ez a fiú azonban nyilvánvalóan nem ide való. Megakadályozta az ellene irányult támadást, ám Gabriela még mindig nem értette, mit kerestek erre azok a fegyveres emberek, és mit akartak tőle. Csúnya véget is érhetett volna az este, ha Aslios nem bukkan fel. És mi volt az a furcsa kavics, ami kéken világított? Mintha egy pici izzó lett volna benne. De a legfurcsább dolog, ami igazán zavarta: Miért bízik meg már most ennyire ebben az idegenben? Alighogy találkoztak, és mégis, mintha már ezer éve ismernék egymást. Hogy lehet ez?

Tűnődésének hangos gyomorkorgás vetett véget. Összepillantottak, majd Aslios jól láthatóan elvörösödött:

– *Be nelle...* – mondta megsemmisülve.

– Éhes vagy?

Gabriela a földön heverő táskába nyúlt, és kivett belőle két becsomagolt szendvicset. Mindkettőt a fiúnak adta, aki érdeklődve nézegette a két szelet kenyér közül kikandikáló salátalevelet. Ha voltak is kétségei a szendvics fogyaszthatóságát illetően, az első falat után nyilvánvalóan megszűntek, és jóízűen megette a felkínált ételt.

Gabriela közben megint Asliost méregette. Pillantása elidőzött a sötét öltözéken, amely elegáns volt, és láthatóan finom anyagból készült. A színe barnás, ahogy a köpenyé is, amit a fiú a nyakánál egy kapoccsal csatolt össze. Valami jelvény is volt a szíve tájékán, de a szövet redőkbe rendeződött, így nem lehetett kivenni, mit ábrázol.

Hirtelen eszébe jutott, hogy Morgan már órák óta várhat rá, és azonnal felpattant a helyéről. Aslios azt hihette, hogy a lány látott valami veszélyeset, mert eldobta a második szendvics utolsó csücskét, és ezzel egy időben kirántotta a kardját. Gabriela szeme kitágult a fegyver láttán, majd megcsóválta a fejét.

– *On, Aslios!* – Elmutogatta, hogy nincs mitől tartani. A fiú ennek láttán eltette a kardját, de várakozón nézett a lányra. – *Mene ternei...* – Gabriela az Intézet irányába mutogatott, ám amikor rájött, hogy nem tudja szavakba foglalni, amit szeretne, legyintett. – *Maana!* Gyere velem!

Nem tudta, mit kezdjen a fiúval, hiszen nem akarta itt hagyni az utcán. A jelek szerint Aslios se nagyon igyekezett haza, emiatt egy képtelen ötlet jutott Gabriela eszébe. Talán nem kerül bajba, ha egyetlen éjszakára beviszi magával az Intézetbe. Pontosan ugyanazt érezte, mint annak idején Morgan esetében, és ezt is furcsállotta. A problémát azonban egyelőre félretette, és hívogatón intett.

Aslios bólintott, és magához vette Gabriela táskáját. A lány ment elől, és megnyugtató volt, hogy a fiú csak egy lépéssel maradt le mögötte. Az Intézethez érve Gabriela megfordult, és ujját az ajkára téve jelezte, hogy innentől csendben kell lenniük. Aslios biccentett.

Lebukása óta minden alkalommal a hátsó ajtót használta. Egy átlátszó ragasztószalag segítségével működésképtelenné tette a zár nyelvét, így senkinek nem tűnt fel, hogy az ajtó nyitva van. Miután belökte a bejáratot, a ragasztószalagot lehúzta a zárról, és összemorzsolva beledugta a zsebébe. Hangtalanul bejutottak az előtérbe, ahol koromsötét volt. Gabriela hasznát vette korábbi

hazaszökéseinek, így kikerülték azokat a folyosókat, ahol a tanárok néhanapján járőrözni szoktak. Évek óta nem volt portása az épületnek, ezért az igazgatónő mindig beosztott valakit az éjszakai ügyeletre. Mikor már felfelé haladtak a lépcsőn, a lány kezdett megkönnyebbülni, és ahogy belépett a szobába, megnyugodva felsóhajtott. Felkattintotta a villanyt, és beljebb tessékelte vendégét. Meg se várta, amíg Aslios körbenéz, két kézzel beletúrt a táskába, és kihúzott belőle egy doboz kutyaeledelt.

– Morgan! Gyere! – A kiskutya ezúttal a párna alól bújt elő, és hangosan csaholva szaladt gazdája elé. Aslios láttán azonban megtorpant, és oldalra billentette a fejét. – Ne félj tőle! – mondta a lány, miközben kedvence tányérjára halmozott egy kiadós adag tápot. Aztán Asliosra nézett, és a kutyára mutatott: – Morgan.

A kiskutya egy pillanattal később mintha megbékélt volna az idegennel kis birtokán, és miután Gabriela megsimogatta, nekilátott az evésnek. A lány ismét belenyúlt a táskába, és kivett belőle két üdítőt. Az egyiket a fiú kezébe nyomta, aki leült a fal mellé, és kíváncsian megforgatta a kezében a flakont. Gabriela már a sajátját kortyolta, majd odament Aslioshoz, és kinyitotta az övét is. A fiú belekóstolt az italba, aztán furcsán méregetni kezdte a kezében tartott hengeres tárgyat. A lány közben észrevette, hogy a nadrágja szétszakadt a térdén, és egy egészen hosszú horzsolás emlékeztette a fegyveres támadásra. Ez eddig fel sem tűnt neki. Annyira nem volt vészes, hogy muszáj legyen bekötni, de azért nem volt szép látvány.

Aslios is kényelembe helyezte magát, és alig hallhatóan megszólalt, miközben a sebeit vizsgáló lányra pillantott:

– *Be nelle!*

Gabriela egy másodpercre felnézett, majd ismét lesütötte a szemét. Morgan végzett az evéssel, és épp az orrára ragadt aszpikot próbálta eltüntetni, amikor felugrott az ágyra, és kaparászni kezdte az ablakpárkányt. A lány felemelte a kiskutyát, és kitette az ablakon kívülre. Morgan eltűnt, Aslios pedig értetlenkedve nézte a műveletet. Gabriela tudta, képtelen lenne elmagyarázni, hogy a kiskutya a régi tetőkertben végzi a dolgát, ami már évek óta olyan állapotban volt, hogy meg se kottyant neki, ha egy kutya szétkaparja. Megvárta, amíg Morgan visszatért, egy odakészített ronggyal megtörölgette kedvence lábait, majd útjára engedte.

Aslios pillantása körbejárt a szobában, kicsatolta a köpenyét, és maga mellé tette. Gabriela így már jobban megnézhetette a jelvényt, ami a fiú ruháját díszítette: egy sárga S betűt fogott keretbe két, fehér cérnával himzett szárny. Aslios ezután lehunyta a szemét: láthatóan kimerült volt.

A lány most már biztos volt benne, hogy a fiú nem a Földről való. A kardja, az öltözéke, a viselkedése, a nyelv, amit használt, mind erre utalt. Legnagyobb meglepetésére mégsem ijedt meg ettől különösképp. Egy valamit azonban még mindig nem értett. Hogyan lehet az, hogy amióta találkoztak, vágyat érez arra, hogy kövesse? A nyelv, amin beszélgettek, mintha egy gátat szakított volna át a fejében, és meg volt róla győződve, hogy hallotta már valahol. Próbálta kitalálni, hol lehetett erre lehetősége, de semmi nem jutott az eszébe. Végül feladta a találgatást. Az is lehet, hogy a tudatalattija játszik vele, és emiatt ringatja magát kényszerképzetekbe. Morgan lustán hevert mellette az ágyon, ő pedig a kiskutya puha szőrével babrált.

Az sem volt egyértelmű, miképp jutott el ide a fiú, és hogy kik voltak azok az alakok, akik őt megtámadták. Vajon Aslios hogyan megy vissza oda, ahonnan jött? Serbenia neve nem mondott neki semmit, akkor hallotta életében először. És mi lehetett az a kis kövecske, amit kivett a batyuból? Nagyon szép volt, és mintha vibrált volna körülötte a levegő. Olyan furcsa az egész! Kár, hogy csak mutogatva tudnak magyarázni egymásnak, mert szívesen váltana vele pár szót a nyelvi akadályok nélkül is. Aslios értelmes embernek tűnt, alig lehetett idősebb nála. És ahogy előkapta azt a kardot! Serbenia veszélyes hely lehet, ha ekkora fegyvert kell használnia. *Mondjuk, tűnődött a lány, a Föld talán veszedelmesebb.* Oldalra pillantott, és meglátta, hogy Aslios ismét a tenyerében tartja a fakó kavicsot, ám az most valamivel erősebben világított. A fiú arca halvány kékes fényben égett, majd felnézett, tekintete Gabriéléba mélyedt. A lány érdeklődve rámutatott a kőre, mire Aslios elmosolyodott.

– *Maana!* – szólalt meg, és feljebb tornázta magát a fal mellett.

Gabriela kapott az alkalmon, odakuporodott a fiú mellé, és érezte a meleget, ami a golyóbisból áradt felé. Aslios felemelte a lány tenyerét, és beletette a kis kövecskét. Gabriela hirtelen úgy érezte, mintha egy kád forró vízbe ereszkedett volna, és kirázta a hideg.

– Hű... milyen meleg! Mi ez? – kérdezte a fiút, megemelve a követ, próbálgatva annak súlyát.

– *Hm... En i... on...* – Aslios próbálkozott, hogyan fogalmazza meg érthetően és egyszerűen a választ, végül lemondóan sóhajtott, aztán megcsóválta a fejét. – *Be nelle, Gabriela!*

A lány tudomásul vette, hogy a kérdésére nem kap választ, és csalódottan adta vissza a golyót. Egyszerre eltűnt a meleg, és ő újra érezte a padlásszoba hűvösségét. Így, közeli, Aslioson látszott, hogy ő is sajnálja, amiért nem tud rendesen válaszolni, és eltette a kavicsot. Mindketten hallgattak, majd Gabriela elnyomott egy ásítást. Ránézett az ébresztőórájára, ami hajnali fél kettőt mutatott, és nekilátott, hogy ágyat vessen a fiúnak. Kivételesen örült, hogy aznap vasárnap van, és a reggelin kívül nincs semmiféle elfoglaltsága. Odasétált a szekrényéhez, kinyitotta, és kivett belőle két pokrócot.

Már nekiállt volna ágyazni, mikor Aslios felpattant a helyéről, és halvány pírrel az arcán tiltakozni kezdett. Morgan izgatottan felmordult a mozdulatra.

– *On, Gabriela! Mene...* – A fiú odament az ajtóhoz, kinyitotta, és rámutatott a keskeny pihenőre az ajtó előtt.

A lány megcsóválta a fejét.

– Aslios, me? Itt? – mutatott a sarokba, a saját ágya mellé.

– *On, on* – rázta a fejét a fiú, és hogy bizonygassa határozottságát, ki is ment a helyiségből.

– Oké – hagyta rá a lány, majd egy perc múlva elkészült a rögtönzött fekhely a szobán kívül. Ismét kérte Asliost, hogy maradjon csendben.

– *Matte. Bor aima!* – hajolt meg előtte Aslios ismételten.

– Jó éjt! – köszönt el a lány, és becsukta az ajtót.

Egy perc sem telt bele, és úgy, ahogy volt, Gabriela ruhástól dőlt bele az ágyba. Még arra se vette a fáradságot, hogy a haját leengedje. Morgan is bevackolta magát a paplan alá, és mire elhelyezkedett, gazdája már rég aludt.

A reggeli fények belepték a szobát, ahogy hajnalodott. Elfelejtette behúzni a függönyöket, és morgolódva saját feledékenységéért, Gabriela elfordult az ablaktól. Pislogva kinyitotta a szemét. Nagyot nyújtózott. Morgan halkan szuszogott az ágy túlsó felén, lába néha megrándult az alvás mámorában. A lány épp átfordult volna a másik oldalára, amikor erőteljes kék fényt pillantott meg az ajtó alatti résnél. Ledobta magáról a takarót, az álom azonnal kiszállt a szeméből. Morgan kábán felkapta a fejét, és megrázta magát.

Gabriela lassan odalépett a kijáráshoz, és a fiút megszólítva lenyomta a kilincset.

– Aslios?

Ahogy kitárult az ajtó, a kék fény szinte elvakította. Hunyorogva kereste tekintetével a fiút, aki a jöttére felegyenesedett. Markába zárta a kis golyót, aminek következtében a villódzás elhalványodott.

– *Bor naime!* – köszönt Aslios, és meghajtotta a fejét.

Morgan közelebb osont, és gazdája lába mellett megállt. Kis fülei az égnek meredtek, ahogy a fiút méregette.

Aslios a lányt megkerülve belépett a szobába, köpenye ismét rajta volt, és a jelek szerint útra készen állt. Gabriela szólásra nyitotta a száját, de a fiú megelőzte:

– *Gabriela, maana... Serbeniada...* – Kinyitotta a tenyerét, és a kék fény ismét betöltötte a szobát.

– Én? – bökött magára a lány, és egy lépést hátrált.

– *Sa. Maana...*

Gabriela ijedten szétnézett, elvégre arról nem volt szó, hogy ő is megy. Hova is? Megpróbált tiltakozni, de pillantása ekkor Morganra esett, aki odasétált Aslios mellé, hogy nekidőljön a fiú lábának. Aslios elmosolyodott a kis állat gesztusa láttán, és kérdően nézett a lányra, aki nem tudta, mihez kezdjen. A

kiskutya még soha nem csinált hasonlót, de volt valami megnyugtató a viselkedésében. Gabriela egyszerre nem kételkedett. Lehajolt, magához ölelte Morgant, és bizonytalanul bólintott.

– Menjünk!

Aslios ekkor mellé lépett, és elmutogatta neki, hogy hunyja be a szemét. A lány engedelmeskedett, majd érezte, ahogy a fiú átkarolja a derekát, ő pedig még jobban magához szorította Morgant. Szívdobogása olyan heves volt, mint a puskaropogás.

Ekkor meghallotta Aslios hangját:

– *Travente, Serbenia!*

Gabriela még lehunyt szemhéján keresztül is látta, milyen erős fény tölti be a szobát, és közben mintha a semmiben lebegett volna. Épp azon tűnődött, hogy ebből mi sül ki, mire ismét szilárd talajt érzett a talpa alatt, és kihunyt a fény a szeme elől. Félve felnézett, de nem kellett tartania semmitől sem. Aslios elengedte, majd Gabrielára pillantott. Így, napfényben egész jóképű volt, és a lány észrevette, hogy sokkal kipihentebbnek tűnik, mint előző nap. A sebei sem voltak túl veszélyesek, csupán kis karcolások az arca egyik felén, amik már gyógyulni látszottak. Szeme azonnal a környéket fürkészte, majd miután meggyőződött róla, hogy nincs veszély, elővette a kis batyut, és óvatosan beletette a most halványsárgán pislogó kavicsot.

Morgan mocorogni kezdett a karjában, így Gabriela kénytelen volt letenni a kiskutyát. Miközben felegyenesedett, akkor fogta fel igazán, hogy már nem a szobájában vannak, hanem egy kisebb dombon, amit fák környékeznek. A távolból emberi beszéd és zivaj hallatszott feléjük. A lány teljesen ledöbbsent, és szinte biztos volt benne, hogy még mindig az ágyában fekszik, és alszik.

– Ezt... – suttogta maga elé. – Ezt nem hiszem el...

Aslios közben jót derült valamin, majd Gabrielára nézett. A lány még mindig hitetlenkedve meredt a tájra, és két fa között egy gyönyörű, tornyos épületet pillantott meg. Egy kastély. Tett néhány lépést előre, és egy folyón akadt meg a tekintete, aminek a túloldalán egy kisebb falu terjeszkedett. Még innen, a távolból is jól látszott, hogy nagy nyüzsgés van a házak között.

– Ez hihetetlen... – Mást nem is tudott kinyögni, annyira letaglózták a történetek. – Aslios, ez nagyon szép! – Körbemutatott, és közben mosolygott.

A fiú ekkor széles vigyorra húzta a száját.

– Az. Valóban.

Gabriela egy másodpercig csak nézett, majd felsikkantott:

– Jesszusom, te értesz engem?!

– Ahogy mondod – bólintott a fiú derűsen.

A lány két kezébe fogta a fejét, és még mindig nem hitte el, ami vele történt.

– De... hogyan?

Aslios válaszolt:

– Egyelőre legyen elég annyi, hogy jelenleg a Serbenia nevű csillagon vagyunk. Mivel én innen származom, elhoztalak téged ide, hogy megérthessük egymást.

Gabriela megdörzsölte a szemét. Nemrég attól tartott, hogy még mindig álmodik, most meg attól félt, hogy mindjárt felébred. Minden fizikai törvénynek ellentmondott az a dolog, hogy egyetlen másodperc alatt valahol teljesen máshol bukkantak fel úgy, hogy közben egy lépést sem tettek a szobából kifelé. Már ettől a tényről kiverte a víz, és csak a fejét csóválta.

– Hogyan érhetlek meg egyik pillanatról a másikra? – kérdezte döbbsenten. – Te beszéled az én nyelvemet, vagy én a tiédet?

A fiú készségesen felelt:

– Te beszéled az enyémet. Serbenia különleges hely, és ahogy látod, még az sem lehetetlen, hogy mától egy nyelvet beszéljünk.

– Értem, de ez akkor is megmagyarázhatatlan.

Aslios türelmes volt vele.

– Elhiszem, hogy így érzel. Minden bizonnyal ez volt az első ilyen élményed.

Gabriela erre nem tudott mit mondani, így inkább körbenézett, és igyekezett nem sokat pislogni. Millió kérdés merült fel benne, ahogy a távoli kastélyról a mezőre, majd a falu házaira siklott a pillantása. Semmi nem adott magyarázatot a történetekre, és a tény, hogy nem volt megfelelő válasz a kétségeire, kissé megrémítette.

Ott kezdődött, hogy ez a hely nagyon hasonlított bármelyik földi helyszínre, amit mezők és erdők borítanak. A falu sem tűnt különlegesnek, talán még kastélyt is láthatott hasonlót az ittenihez. Nem fedezett fel nagy különbségeket, márpedig ha Aslios igazat mond, akkor ők tényleg egy másodperc alatt átjöttek, repültek, és most nem a Földön állnak. Aztán, ahogy a fiú csillagnak nevezte a lakóhelyét, tűnődésre késztette. Saját fogalma szerint a csillagok lakhatatlanok, elvégre rettentő források, gázokból állnak, akárcsak a Nap is. Számára ez egy ugyanolyan bolygónak tűnt, mint a sajátja, és biztosra vette, hogy Asliosnak nincs rá más kifejezése. Gyorsan az égre pillantott, és megállapította, hogy Serbeniára is ugyanaz a Nap süt, mint a Földre, és hogy ugyanúgy reggel van. A fű, a fák, a mező, a szellő, minden ugyanolyannak tűnt. Ezek szerint ugyanabban az univerzumban vannak még mindig? Vagy ez a Nap más? Milyen messze lehetnek a Földtől? A magyarázat nélküli kérdések egyre csak szaporodtak a fejében.

Aslios egyszerre elnézett a lány mellett.

– Úgy látom, a kutya rosszalkodik – bökött a fák irányába nevetve.

Gabriela megfordult, és látta, hogy Morgan egy kisebb, rágsálóforma élőlényre bukkant, majd hangosan morogni kezdett rá.

– Morgan! Hagyd békén! – A lány odaszaladt, amivel elijesztette a kis állatot, Morgant pedig felemelte, és visszavitte Aslioshoz. Ráparancsolt a kutyára, hogy maradjon nyugton. Közben beleállt egy gyenge fájdalom a térdébe, de a jelen körülmények között ez most annyira nem foglalkoztatta. – És mondd – szólította meg a fiút –, most milyen nyelven beszélünk?

– A csillagok közös nyelvén, ami nem más, mint a mahu – felelt Aslios.

Gabriela ezen már alig csodálkozott, és kezdeti döbbenete enyhülni látszott. Szeretett volna minden eszébe jutó kérdésre választ kapni, ezért a fiút fürkészte.

– Szóval nem a saját nyelvemet használom – jelentette ki.

Aslios megcsóválta a fejét.

– Nem. Viszont nagyon megleptél, hogy ennyire hamar megértetted, mit beszélek.

– Igyekeztem – mondta a lány, és pillantása ismét a falura esett. – Gondolom, nem csak emiatt hoztál ide, hogy ezt elmondd – tette hozzá gyanakodva.

– Valóban nem – komorodott el a fiú. – Van egy fontos kötelezettségem, ami a te érdekedet is szolgálja. Serbeniának nem sok ellensége van, de akikkel tegnap összefutottál, azok véletlenül épp közéjük tartoznak.

Gabriela hallgatott, és nem tudott mit mondani. Nem értette, hogy neki miért van köze ehhez az egészhez.

– Mit csináltál velük?

– Semmit – vont vállat Aslios. – Valószínűleg nem támadásra kaptak parancsot, mert amint elrohantál, ők is eltűntek. Elviszlek a parancsnokomhoz.

– Minek? – riadt meg a lány.

A fiú elmosolyodott, és tekintete a fák közé vándorolt.

– Ne aggódj! Utasítást kaptunk arra, hogy a támadások áldozatait hallgassuk ki, mert annyira összefüggéstelenek ezek a rohamok, hogy nem jövünk rá, mi az ellenség célja. Az, hogy már Flubia Eliára is elvetődtek, véglegesen összezavart minket. Vagyis engem biztosan.

Gabriela magához intette Morgant, és megindult a fiú után. Nagyon különösen érezte magát, ahogy átvágott egy kisebb bozótoson. Időről időre vetett egy pillantást a fák mögött rejtőző falura, és nem győzött betelni a látvánnyal. Hihetetlennek tartotta, hogy nem a Föld fűvét tapossa, és életében először

előntötte a szabadság érzése. Morgan mindent megszaglászott útközben, mert valószínűleg őt is érdekelte, miféle helyre keveredtek. Aslios ekkor hátrafordult. Egy sötétzöld sátorra bökött, ami ott állt a fák takarásában.

– Oda megyünk. Vigyázz! – kiáltott fel hangosan a következő pillanatban. A lány olyan hirtelen húzta le a fejét, ahogy csak tudta, de a felette elszuhanó szárnyak keltette légörvény még így is összeborzolta a haját. Morgan ijedten ugatott mellette. Mikor Gabriela kinyitotta a szemét, látta, hogy egy hatalmas sas telepedett le a sátor elé leszúrt ülőrúdra. – Jókor jöttünk – mondta Aslios. – Itt van a parancsnok.

Gabriela lecsendesítette a kutyát, és kissé megszeppenve lépett be a sátorba. Egy magas, szőke, hosszú hajú fiatalember egy nagy térkép fölé hajolt, hajfonata a hátára lógott. Mellette egy őszes, idősebb férfi állt, aki mély hangon hűmmögött. Mindketten furcsa, bőrből készült öltözetet viseltek, kabátjuk alól páncéling kandikált ki. Hasonló csizmát viseltek, mint Aslios, és ugyanúgy lógott egy-egy kard az oldalukon. A léptek zajára felnéztek, mire az idősebb összehúzta a szemöldökét.

– Aslios! Te meg hol jártál?

– Bocsánat, Rioc – hajolt meg a fiú. Gabriela utánozta. Morgan közben felfedezőútra indult a sátorban, és a lány már bánta, hogy nem vette a karjába korábban. – Hosszú történetet kell elmesélnem, ami talán a hasznunkra válhat. Mielőtt belefognék, hadd mutassam be Gabrielát!

Aslios félreállt, holott a lány célja épp az volt, hogy lehetőleg minél később vegyék észre. Ennek épp az ellenkezője történt, ezért felszegte a fejét, és igyekezett határozott arcot vágni.

– Jó napot kívánok! A nevem Gabriela.

A két férfi is meghajolt.

– Rioc Brosar vagyok – biccentett az idősebb.

Ráncai elárulták, hogy már eléggé benne van a korban. A lány nem hagyta figyelmen kívül, hogy az öreg parancsnok szeme gyanakodva összehúzódik, és alig észrevehetően végigméri.

– Harol Thebien – mutatkozott be a fiatalabbik, de ő egy másodperc múlva ismét a térkép fölé hajolt. Hajfonata a hátáról előrecsúszott a vállára.

Rioc fáradtan megdörzsölte a szemét.

– Újabb támadás?

– Igen – felelt a fiú. – Arra kértél, ellenőrizzem, Darón mi történik. Oda is mentem, hogy Ohtost kifaggassam. Eleinte nem fogadott készségesen, de végül válaszolt. Egyelőre nem történt semmi feltűnő, legalábbis a saját csatározásaikon kívül nem jelentett senki ellenséges támadást.

Gabriela igyekezett odafigyelni a beszélgetésre, és ezzel egyidőben magára vonni Morgan figyelmét. A kiskutya azonban el volt foglalva az ismeretlen világ újdonságaival, és orrát a földhöz szorítva megszagolgatott minden útjába kerülő dolgot. Gazdája alig hallható szólóingatására nem is reagált.

– Szóval ott sem – dörögte Rioc. – Ki érti ezt? Folytasd!

– A feladatom teljesítése után a megbeszéltek alapján elindultam vissza, de észrevettem, hogy három kármász alak várakozik az erdő szélén. Úgy tettem, mintha mennék tovább, de amint láttam, hogy alkalmas, a nyomukba eredtem. Váratlanul egy attakövet húztak elő, és ahogy eltűntek, kék fényt láttam.

Egyedül Gabriela pislogott értetlenül, de mind Harol, mind Rioc szeme ijedten megvillant, ahogy összenéztek.

– Kéket mondtál? – kérdezte a fiatalabb katona, ledobva a térképet. – És mit tettél?

– Követtem őket – felelt a fiú, elővette a batyuját és a férfinak adta. – Ellenőrizd, hogy igazat mondok! Harol elvette Asliostól a kis zsákot, és egy jogarhoz hasonlatos pálcát emelt le az asztalról. Beledugta a zsákba, és ahogy az kis koccanással a kőhöz ért, szabad vége először sárgán, majd a következő koppintásra kéken felizzott.

– Az opakristály sohasem hazudik – szólalt meg Rioc, és szürkés szemeit a fiúra szegezte. – Ott mi történt? Nem láttak meg?

– Tudod, hogy nem vesz észre senki, ha úgy akarom – csóválta a fejét Aslios. Gabriela összehúzta a szemét a kijelentésre, de a fiú nem fejtette ki jobban a szavait. – Először azt hittem, hogy csak véletlenül keveredtek oda, de tévedtem. Nagyon különös helyre csöppentem, ők azonban nem tűntek annyira elveszettnek. Megtámadták Gabrielát, amint az úton sétált, és...

– Úgy érted, hogy ez a lány Flubia Eliáról jött?! – emelte fel a hangját Rioc, amitől Gabriela összerezzent.

– Igen. Megmentettem a támadóitól, és amíg az attakó újra feltöltődött, az ajtaja előtt őrködtem.

Gabriela hirtelen kicsinek érezte magát. Ő nem olyan ember, akit csak úgy megtámadnak, vagy gondoskodásra szorulna. Azt azonban kénytelen volt beismerni saját magának, hogy a mellette álló fiúnak köszönheti az életét. Ki tudja, mi volt a három támadó szándéka ővele...

Rioc tovább faggatózott.

– És azóta nem történt semmi?

– Nem – Aslios nemet intett a fejével. – Engedelmeskedtem a parancsnak, ezért elhoztam ide, hogy ő maga mesélje el, mi történt.

Rioc ismét hangosan hűmmögött, Harol pedig pislogás nélkül a lányra meredt, akit már kezdett idegesíteni ez a viselkedés. Végül az idősebb férfi is ránézett.

– Kérlek, meséld el nekünk, hogy mi is történt! – Érdeklődő tekintettel várta a választ, de Gabriela érezte a feszültséget a hangjában.

– Ül le nyugodtan! – mosolygott rá Aslios, és nézte, ahogy helyet foglal egy bőrből készült, gömbölyded ülőkén.

Gabriela ekkor felnézett.

– Nem értem, mit mondhatnék még. Aslios mindent elmesélt.

– Sajnos, ez nem olyan egyszerű – csóválta a fejét Rioc, és egy pillanatig egy nagyon öreg ember benyomását keltette. – Mindent tudni szeretnénk, ahogy te láttad, te élted át. – A lány egy percig tűnődött, majd elmesélt mindent, amit fontosnak tartott. – Szóval azt állítod – szólalt meg Rioc a vallomás után –, hogy sohasem láttad ezeket az alakokat?

– Igen.

– És hogy eddig nem hallottál ilyen támadásokról sehol?

– Nem hallottam.

– Serbeniáról sem tudtál?

– Semmiről nem tudtam. – Gabriela erőteljesen kihangsúlyozta a semmit, hogy felfogják végre, ő csupán vétlen áldozat. – Soha még csak hasonló sem történt velem.

Rioc összenézett Harollal, aki a vallatás idejére felfüggesztette a térképböngészést.

– Nem tudok másra gondolni, mint hogy véletlen volt – mondta a fiatalabb.

– Én sem. Mi okuk lett volna rá, hogy ott támadjanak?

– Nem úgy tűnt, mintha csak úgy odakeveredtek volna – ellenkezett Aslios.

– Elterelésnek szánhatták – vetette közbe Harol. – Gondolták, hogy kivételesen máshol is megtámadnak egy-két embert, és ezzel véglegesen összezavarnak minket.

– Ám ha Aslios nem megy utánuk, nem derült volna ki, hogy mit csinálnak – érvelt Rioc, és ősz haján megcsillant a zöld sátor tetőn átszűrődő napfény. – Úgyhogy ennek semmi értelme.

– Lehet, hogy ez volt a céljuk – szólalt meg Aslios. – Azt akarták, hogy kövessem őket.

– Ha így van, akkor az egész eddigi fejtegetésünk hiábavaló volt – fonta keresztbe a karját Harol, és lábával egy egész vödörnyi térképtekercset bökdösött. – Kezdjük ott, hogy nincs még egy rajzom sem Flubia Eliáról.

Az ekkor hallott zaj megriasztotta Gabrielát. Egy mély, szinte dörmögő hang szólt be a sátorba:

– Jönnék!

Rioc és Harol gyors pillantást váltottak, Aslios pedig sietősen megragadta Gabriela karját, és a sátor egyik lelógó vászonsarka alá bújtatta.

– Maradj csendben! – mondta, majd ráhajtotta a lányra a szövetet, és a kupac elé állt. Gabriela csak egy kis lyukon tudott leskelődni, de ez épp elég volt ahhoz, hogy mindent lásson. Eszébe jutott Morgan, de akármerre nézett, nem látta a kiskutyát. A szíve dörömbölt az ijedtségtől, hogy kis barátja máris elszökött tőle.

A következő pillanatban három férfi lépett a sátorba. A páncéljukból ítélve a két hátsó egy-egy ór lehetett, ugyanaz a szárnyas címer csillogott a szívük felett, mint Asliosnak. A harmadik egy sötétbarna, szinte feketébe hajló bársonypalástba öltözött uraságnak tűnt. Lóarca kissé beesett volt, szeme hideg és fekete. Odakintről behallatszott a nagy sas méltatlankodó vijjogása.

– Mit jelentsen ez?! – csattant fel dühösen a férfi, és Asliosra nézett. – Mit keres itt a kölyök?

– Nyugalom, Samars – hűtötte le Rioc. – Elég nagy már, hogy döntsön róla, hol tölti az idejét.

– Miért keresel? – kérdezte Aslios, és érződött rajta, hogy nem tetszik neki a férfi hangneme.

– Nem én, hanem a Tanács, fiatalúr – szúrta oda gonoszul Samars. – Igazán beszámolhatnál nekik, hogy miket művelsz szabad perceidben.

– Neked pedig jobb dolgod is lehetne ahelyett, hogy mások után szaglászol – vetette közbe Harol.

– Mondd meg nekik, hogy amint ettem egy jót, felmegyek hozzájuk – mondta végül Aslios. – Bár nem hiszem, hogy érdekli őket bármi is, ami velem kapcsolatos. Jobb lenne, ha fontosabb dolgokkal törődnének.

– Ccc – húzta el a száját Samars. – Ez ne a te gondod legyen. Inkább húzd meg magad!

– Igyekszem észben tartani – felelt halálos nyugalommal a fiú, de hangjából kiérződött a kihívás.

– Távozz! – szólt határozottan Rioc. – Fontosabb dolgunk is van, minthogy téged utasítsalak rendre.

– Hm... – Samars a csípőjén lógó kardjára csúsztotta a kezét. – Elég kemény szavak egy vénember szájából.

– Ugyan – vágott vissza Rioc –, inkább annak örülj majd, ha te is megéred ezt a kort. Nem mondom még egyszer. Távozz!

Samars vetett egy utolsó, gúnyos pillantást a három férfira, majd palástját megrántva kilépett a sátorból két kísérőjével a nyomában.

Harol odament a bejáráshoz, és kinézett rajta.

– Szánalmas, hogy csak örökkel mernek közlekedni.

– Használják ki, amíg tehetik – legyintett Rioc, és leült egy lócára.

Aslios közben kibogozta Gabrielát a sátorlap alól.

– Sajnálom, hogy hallanod kellett – mondta, és látszott rajta, hogy tényleg sajnálja.

– Ugyan – legyintett a lány, de nem tett megjegyzést a hallottakra.

– Aslios! – Rioc magához intette a fiút, és pár percre beszélgettek.

Gabriela közben körbenézett a sátorban, és pillantása elidőzött egy asztalon. Azon néhány páncéling meg egy fél pár bőrkesztyű feküdt, mellettük egy nagy halom buzogány, valamint egy maréknyi nyílvevő hevert. Már épp Morgan keresésére indult volna, amikor egy tetőtől talpig halványsárga ruhába öltözött középkorú asszony lépett a sátorba. Derekára kötött fehér kötélynél ott díszelgett Serbenia szárnyas címere. Sötétbarna hajába néhány ősz szál vegyült, hosszú tincsei kontyban tekeredtek a tarkóján, világosbarna szeme tettere készen ragyogott.

– Uraim, lassan elfogy a kötszer. Estig nem lesz elég.

– Nemsokára visszakísérünk a faluba – felelt Rioc anélkül, hogy felnézett volna. – A türelmedet kérjük.

– Megvárom. – Az asszony épp elkapta a mozdulatot, amikor Gabriela óvatosan megdörzsölte a térdét, és kedves mosollyal megszólította: – Kedveském, csak nem megsérültél?

A lány meglepődött.

– Ugyan, csak egy horzsolás.

– Én azért vetnék rá egy pillantást. A nevem Rona. Te ki vagy?

Gabriela épp bemutatkozott volna, amikor Rioc rájuk szólt:

– Rona, gyere egy percre, kérlek! – intette magához az asszonyt, aki engedelmesen odalépett a parancsnokhoz.

Aslios eközben megállt Gabriela mellett.

– Rona nagyon kedves – mondta. – Amióta az eszemet tudom, ő kezeli a betegeket.

– Orvos?

– Az is. Meg ápoló vagy bába. Attól függ, épp mire van szükség.

A lány értette a magyarázatot, majd valami más jutott eszébe.

– Miért kellett elbújniom?

Aslios elkomorodott.

– Hidd el, nem kell ezzel foglalkoznod. Serbenia most kissé szorult helyzetben van, de megoldjuk. A férfi, akit láttál, a Tanács egyik tagja, és nem szeretnénk, ha fény derülne rá, hogy a hátuk mögött ténykedünk.

– Ők az ellenségeitek?

– Nem tudjuk biztosan.

– Meddig kell itt lennem?

– Szerintem már nem sokáig. Ne aggódj, nemsokára mehetsz haza.

Gabriela már éppen közbeszólt volna, hogy jól érzi magát itt is, de ekkor odalépett hozzájuk Rona, és a kezét nyújtotta a lánynak.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek. A teljes nevem Rona Waldrem, és ha megengeded, megnézném a sebedet.

Gabriela bólintott, majd miután ő is bemutatkozott, elpirulva körülnézett.

– Itt?

Rona felnevetett.

– Dehogyan! A sátor hátsó részében van egy kis hely, ahova nem lát be senki. Gyere!

Gabriela nem igazán szokott idegen emberek előtt vetkőzni, de az asszony iránt olyan erős bizalmat érzett, amit még sohasem eddig. Egy perc múlva már a nadrágja nélkül ült Rona mellett, aki egy kis téglát tartott a kezében, és kérte a lányt, hogy mutassa a térdét.

– Ugyan, nem vészes...

– Mégis el kell látni, hogy meggyógyuljon. – Rona belenyúlt a dobozkába, és egy nagyon finom illatú olajjal bekengette a horzsolást. – Van máshol is?

Gabriela szabadkozva megcsóválta a fejét.

– Nem tudok róla, hogy lenne. Ezt a horzsolást is tegnap szereztem.

Az asszony nem erősködött tovább, és visszacsavarta a téglát tetejét.

– Nemsokára nyoma se lesz – jegyezte meg mosolyogva.

Gabriela megvárta, amíg Rona kimegy, majd pár perc múlva, immár felöltözve, kísért ő is. Egy pillanattal később a férfiak elhallgattak, és odaléptek hozzá. Rona közben leült egy székre, és várta a sorát.

– Egyelőre nincs okunk rá, hogy itt tartsunk téged – kezdte Rioc. – A támadás oka nem ismert, így joggal gondoljuk, hogy valószínűleg csak Asliost szerették volna félrevezetni.

– De... – Gabriela elharapta a mondatot, és szótlánul hallgatta végig a férfit.

– Nem hiszem, hogy még egyszer megtörténik a dolog. Mindenesetre légy óvatos, hiszen nem szoktunk minden nap Flubia Elián felbukkanni. Megérted?

– Igen – biccentett szomorkásan a lány, és pillantásával Morgant kereste. A kiskutya a sátor egyik szegletében hevert egy rakás szőrmén. Magához hívta, és lehajolt érte.

– Örülünk, hogy egy kis ideig itt voltál köztünk, és segítetted a munkánkat. – Rioc hálája jeléül meghajolt.

– Nincs mit. – Gabriela hangja megbicsaklott.

– Gyere! – állt mellé Aslios, és az ő arca is mintha bánatot tükrözött volna.

Gabriela nem akart hazamenni. Érezte, hogy hatalmas a különbség sivár, földi élete, valamint az itteni izgalmas újdonságok között. Ő árva, nem várja senki sem odaát... Gondolatai azonban kimondatlanok maradtak. A fiúval elhagyták a sátrat, és megálltak közvetlenül mögötte. A fák innen nézve eltakarták a falut.

– Tudom, hogy nem egyszerű ez a dolog – szólalt meg egyszerre Aslios.

– Mármint melyik?

– Hát... soha nem hallottál Serbeniáról, és most mégis itt vagy. Nem tartod különösnek?

A lány a fejét ingatta.

– De, igen. Viszont te ugyanolyan ember vagy, mint én, nem pedig egy szörnyeteg, szarvakkal meg vértől csöpögő pozával, szóval... Inkább megtiszteltetés, hogy itt lehettem egy kicsit.

– Hm. – Aslios zavartan kotorászott a zsebében. – Sajnálom, hogy csak eddig maradhattál. De gondolom, van épp elég dolgod odahaza...

Gabriela gúnyosan felnevetett.

– Rám nem vár senki. Morgannal ketten vagyunk egymásnak.

A fiú értetlenkedve felnézett.

– Ezt hogy érted?

– Nekem nincsenek szüleim. Még nagyon kicsi voltam, amikor bekerültem arra a helyre, ahova elvittek. Azt a napot sem tudom, amikor születtem, és lehet, hogy nemsokára el kell hagynom az Intézetet.

– Hova mész utána? – érdeklődött őszintén a fiú.

– Nem tudom. Ez ne a te gondod legyen – legyintett mosolyogva Gabriela. – Inkább küldj haza minket gyorsan!

– Rendben. Rioc megengedte, hogy adjak neked egy attackövet, hiszen máshogy nem jutsz vissza.

– Te nem kísérsz el? – ijedt meg a lány.

– Nekem újabb feladatot adtak – felelt Aslios, és kivett egy másik kicsi, fénytelen követ a batyujából. – Ne aggódj, nem fogsz eltévedni. Csak gondoldj arra, hogy a szobádba szeretnél jutni. Előtte csukd be a szemed!

Gabriela óvatosan elvette a golyóbist, és ahogy a sima anyag a bőréhez ért, ismét előntötte a forróság.

– Azért örülök, hogy találkoztunk.

– Ugyanezt gondolom – mosolyodott el Aslios is. – Vigyázz magadra!

– Te is. Csak gondolnom kell?

– Igen. Képzeld el, hogy a szobádban állsz, és az attackő azonnal működésbe lép. Utána rejtse el valahova, mert egy ideig nagyon erős a fénye. Ha sokáig nem használod, kialszik majd.

– Rendben.

Összepillantottak, és a lány szíve olyan nehéz lett, mint még addig soha. Nem jöttek a szájára a szavak, ahogy Aslios is elmélyülten hallgatott.

Gabriela végül magához ölelte Morgant, aki meglepő módon nem mocorgott feleslegesen. A lány lehunyta a szemét, és a fejében megjelent a szobája képe. Megszorította a golyót. Abban a pillanatban érezte, hogy csukott szemhéján keresztül is elvakítja a kék fény, majd egy másodperccel később szilárdan állt a kis padlásszobában.

Annyira sokkolta a hirtelen környezetváltozás, hogy egy percre csak nézte az ablakot verő esőcseppeket, majd letette Morgant, aki azonnal a tányérjához szaladt. Gabriela előkereste a kutyatápos zacskót, és amikor a kiskutya nekilátott az ebédjének, odasétált az ágyához, és fáradtan ledőlt rá. Valami csiklandósat érzett az arcán, és ahogy odanyúlt, egy könnycseppet maszatolt el a szeme alatt.